

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 474/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. M., t. č. vo väzbe, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 2 T 33/2011 z 19. apríla 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 45/2011 zo 7. júna 2011, ako aj uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 2 Nt 56/2011 z 2. apríla 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos 58/2012 z 18. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2012 doručená sťažnosť Ing. I. M., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“)

sp. zn. 2 T 33/2011 z 19. apríla 2011 (ďalej len „rozsudok z 19. apríla 2011“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 45/2011 zo 7. júna 2011 (ďalej len „uznesenie zo 7. júna 2011“), ako aj uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Nt 56/2011 z 2. apríla 2012 (ďalej len „uznesenie z 2. apríla 2012“) v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 58/2012 z 18. júla 2012 (ďalej len „uznesenie z 18. júla 2012“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„1. V trestnej veci 2 T 33/2011 som bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, nepodmienečne s umiestnením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Odsúdený som bol vlastne za skutok v bode 2, obžaloby, ktorého som sa mal dopustiť voči M. P., nar. ..., a to porušenie domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Skutkov v bode 2, obžaloby som sa nedopustil, bol som odsúdený za tvrdenie P. proti môjmu tvrdeniu, a súd dal na výpoveď nedôveryhodného svedka J. B., nar. ..., s ktorým M. P. v tom čase účelovo spávala, a ktorý zateploval jej trvalé bydlisko, ktoré je vzdialené cca 250 metrov od B. B., a teda nemohol počuť, že sa P. vyhrážam, a nemohol vidieť, že som jej porušil domovú slobodu. P. ma krivo obvinila, že som jej porušil domovú slobodu, a že som sa jej vyhrážal.

Okresný súd v Martine urobil teda fatálnu chybu, ktorú si nechce priznať, a nechce ju priznať ani odvolací Krajský súd v Žiline, ktorý sa doslova a do písmena zastáva M. P. – bývalej profesionálnej šľapky a pornoherečky v Š., čo o nej hovoria občania z V. z P., občania M. z K. H., a napr. aj mestskí policajti z M.

Skutku v bode 1, obžaloby som sa dopustil, priznal som ho, ale zaň som mal pôvodne dohľad probačného a mediačného úradníka Okresného súdu v Martine, Mgr. M., ktorý som neporušil.

2. Obrovskú nespravodlivosť vidím v tom, že obnovu konania 2 Nt 56/2011 mal sudca JUDr. M. R., na ktorého som dal v r. 2010 trestné oznámenie za branie úplatku vtedajšiemu generálnemu prokurátorovi SR, JUDr. D. T., a dal som na neho aj žalobu v O. s. p. konaní dňa 23. 2. 2011 na náhradu škody, ktorú mi spôsobil sudca JUDr. M. R., a prokurátor JUDr. M. H.

Sudca JUDr. M. R. obnovu konania 2 Nt 56/2011 uznesením z 2. 4. 2012 zamietol, a zamietol ju uznesením 2 Tos 58/2012 aj senát Krajského súdu v Žiline. Sudca JUDr. M. R. ju zamietol preto, že som dal v minulosti na neho trestné oznámenie za branie úplatku, a preto, že som dal na neho a prokurátora JUDr. H. žalobu o náhradu škody.

Vo veci uvedenej žaloby, sp. zn. 8C/276/2011 som predvolaný na 1. 10. 2012 o 10.00 hod., č. d. 138 na pojednávanie na Okresný súd v Liptovskom Mikuláši.

Obrovskú nespravodlivosť vidím v tom, že sudca JUDr. M. R. sa nevzdal obnovy konania, hoci veľmi dobre vie, že je na mňa zaujatý, nakoľko som poukázal trestným oznámením na neho, sudcu, ktorý si dovoľil zobrať úplatok, a poukázal som na neho ako na sudcu, ktorý spolu s prokurátorom Okresnej prokuratúry v Martine, JUDr. M. H. ma dal v lete r. 2010 do 20. 11. 2010 bezdôvodne sledovať a odpočúvať moje dva mobilné telefóny, teda ma vlastne s JUDr. H. dal psychicky týrať. O tom, že ma dal sledovať prokurátor JUDr. H., mi povedal príslušník Obvodného oddelenia Policajného zboru Vrútky, na ul. J.

3. Ďalej je absolútne nelogické a nespravodlivé zo strany Krajského súdu v Žiline, že opatrením 2 Tos 58/2012 z 21. 6. 2012, mi bol ustanovený advokát JUDr. I. M., so sídlom Ž. (ktorý mimochodom ani raz za mnou nebol v ÚVV Žilina), a Krajský súd v Žiline prejednal vec na neverejnom zasadnutí dňa 18. 07. 2012, o ktorom som nebol ani upovedomený, že bude, teda prejednal obnovu konania bez mojej prítomnosti, a bez prítomnosti advokáta, ktorého mi sám ustanovil.

4. Navrhujem, aby Ústavný súd SR vydal nasledujúci nález – vyhlásil rozsudok Okresného súdu v Martine, 2T/33/2011 z 19. 4. 2011 s uznesením Krajského súdu Žilina, sp. zn. 1 To 45/2011 zo 7. 6. 2011, ktorým som bol uznaný vinným za NEPLATNÝ, nakoľko skutkov voči M. P. som sa NEDOPUSTIL.

Ďalej navrhujem, aby Ústavný súd SR vyhlásil uznesenie Okresného súdu v Martine, č. k. 2 Nt 56/2011 IČS: 5711011272 z 2. 4. 2012 podpísané samosudcom JUDr. M. R. za NEPLATNÉ, a nariadil Okresnému súdu v Martine vykonať znovu obnovu konania, o ktorú som požiadal, ale s iným sudcom.

5. Navrhujem, aby Ústavný súd SR uvedené v bode 4.) prejednal ako posledná inštitúcia v Slovenskej republike, pred mojím podaním na Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu.

Na záver aspoň uvádzam, že Krajský súd mi dovolil mať právo na vlastný názor na trestné konanie. Poukazujem, že môj vlastný názor je pravdivý a správny, a súdy sa k celej záležitosti postavili v podstate nezodpovedne, z pozície ich moci, aj keď vôbec nemali pravdu. Na Slovensku je aj to možné.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom z 19. apríla 2011 v spojení s uznesením zo 7. júna 2011, ako aj uznesením z 2. apríla 2012 v spojení s uznesením z 18. júla 2012. K porušeniu uvedeného základného práva malo dôjsť v dôsledku toho, že

- súdy zúčastnené na rozhodovaní o jeho vine ho nespravodlivo odsúdili pre nepravdivú výpoveď svedkov v konaní bez náležitého zistenia skutkového stavu predmetnej veci,

- v konaní o jeho návrhu na obnovu konania rozhodoval sudca, ktorý bol proti nemu zaujatý v dôsledku sťažovateľom proti nemu podanému trestnému oznámeniu,

- konanie o obnove prebiehalo v jeho neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti advokáta, ktorého mu opatrením ustanovil krajský súd.

K namietanému porušeniu sťažovateľových práv rozsudkom okresného súdu z 19. apríla 2011 v spojení s uznesením krajského súdu zo 7. júna 2011

Ústavný súd na základe súčinnosti poskytnutej okresným súdom zistil, že namietané uznesenie krajského súdu zo 7. júna 2011 bolo sťažovateľovi doručené poštou 23. júna 2011. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej vyslovil, že pri právoplatnom rozhodnutí podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje a ktorým mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodujúce doručenie odpisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi, avšak nie jeho právnomu zástupcovi (napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 188/03).

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uviedol, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.

Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil sťažnosťou z 23. augusta 2012 odoslanou na poštovú prepravu 27. augusta 2012 a doručenou ústavnému súdu 30. augusta 2012. Právoplatné uznesenie krajského súdu zo 7. júna 2012 bolo sťažovateľovi doručené poštou 23. júna 2011. Lehota na včasné doručenie sťažnosti v tomto prípade sťažovateľovi skončila 23. augusta 2011. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom z 19. apríla 2011 v spojení s uznesením zo 7. júna 2011 po lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (doručenia uznesenia zo 7. júna 2011).

Vzhľadom na to, že k podaniu sťažnosti došlo po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 315/05), ktorej zmeškanie nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

K namietanému porušeniu sťažovateľových práv uznesením okresného súdu z 2. apríla 2012 v spojení s uznesením krajského súdu z 18. júla 2012

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Z uvedeného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva, že proti uzneseniu z 2. apríla 2012 sťažovateľ mal možnosť využiť účinný právny prostriedok – sťažnosť. Rozhodovanie o sťažnosti patrilo do právomoci príslušného nadriadeného súdu, ktorý bol oprávnený posúdiť všetky relevantné skutkové aj právne okolnosti daného prípadu, ako aj posúdiť prípadné procesné pochybenia okresného súdu.

Sťažovateľ teda realizáciou svojich práv v priebehu uvedeného konania mal možnosť účinným spôsobom namietat porušenie svojich práv, a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti uzneseniu z 2. apríla 2012 pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že uznesením z 18. júla 2012 došlo k porušeniu jeho základného práva tým, že krajský súd zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu

z 2. apríla 2012, ktorým bol jeho návrh na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 33/2011 zamietnutý.

V prípade sťažnosti sťažovateľa v tejto časti tvoria zákonný rámec úpravy relevantné ustanovenia Trestného poriadku v časti upravujúcej obnovu konania (§ 393 a nasl. Trestného poriadku). V konkrétnych okolnostiach danej veci je zásadnou otázkou ústavná akceptovateľnosť napadnutých rozhodnutí, t. j. uznesenie z 18. júla 2012 o zamietnutí sťažnosti podanej proti uzneseniu z 2. apríla 2012.

Ústavný súd preto skúmal, či v danom prípade krajský súd dostatočne objasnil dôvody, pre ktoré podanú sťažnosť proti uzneseniu z 2. apríla 2012 zamietol. Ústavný súd preskúmal, či relevantné ustanovenia Trestného poriadku pre postup a rozhodovanie súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto neboli aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie sťažovateľom označených práv a slobôd.

Krajský súd sťažnosť podanú sťažovateľom prerokoval na neverejnom zasadnutí, na ktorom rozhodol uznesením z 18. júla 2012, v odôvodnení ktorého poukázal na § 394 ods. 1 Trestného poriadku, zásady významné z hľadiska výkladu uvedeného ustanovenia, závery rozsudku z 19. apríla 2011 v spojení s uznesením zo 7. júna 2011, a následne uviedol: *„Nadriadený súd pripomína, že v konaní o povolenie obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy keď sa s nimi súd v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.*

Možno stručne konštatovať, že odsúdený Ing. I. M. v odôvodnení svojej sťažnosti v podstate namieta, že mu nebolo umožnené klásť otázky svedkom M. P., J. B.– ktorý nebol prítomný na hlavnom pojednávaní 19. 4. 2011, M. O. a E. P., namietal, že M. P. a J. B. proti nemu krivo vypovedali.

Odvolací súd v reakcii na sťažnostné námietky pripomína, že ide o opakované dôvody obhajobných tvrdení použitých Ing. I. M. v základnom konaní. S jeho námietkami skutkovými a právnymi sa ale súdy prvého a druhého stupňa riadne vysporiadali a potvrdili, že práve poškodená M. P. a svedok J. B. presvedčivo usvedčovali odsúdeného Ing. I. M. zo spáchania skutku pod bodom 2/ vyššie citovaného rozsudku okresného súdu. Ani v predmetnom sťažnostnom konaní, okrem tvrdení odsúdeného v sťažnosti, odvolaciemu súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť výpovedí týchto svedkov, pre ktoré by ich bolo potrebné znovu vypočuť.

Pokiaľ odsúdený v sťažnosti uvádza, že nemohol klásť svedkom otázky, uvedené tvrdenie nie je v súlade so skutočnosťou. Ako totiž vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní Okresného súdu Martin z 19. 4. 2011 vo veci sp. zn. 2 T 33/2011 (č. l. 381 spisu Okresného súdu Martin 2 T 33/2011) odsúdený na svedkyňu - poškodenú M. P. nemal žiadne otázky, len sa vyjadril k jej výpovedi. Pokiaľ odsúdený namieta, že nemal možnosť klásť otázky svedkovi J. B. na hlavnom pojednávaní, odvolací súd uvádza, že odsúdený na hlavnom pojednávaní 19. 4. 2011 súhlasil s prečítaním výpovede tohto svedka, nenavrhol jeho vypočutie na hlavnom pojednávaní ani po doručení obžaloby v predmetnej veci a výzvy súdu na podanie návrhu na vykonanie dôkazov (obžaloba a výzva súdu boli odsúdenému doručené 10. 3. 2011). Tiež je potrebné zdôrazniť, že po vykonaní dôkazov na hlavnom pojednávaní dňa 19. 4. 2011 odsúdený prehlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Pokiaľ odsúdený v sťažnosti uvádza mená ďalších svedkov, ktorým nemohol klásť otázky, odvolací súd zdôrazňuje, že títo svedkovia sa na mieste činu v kritickom čase nenachádzali a súd nevidí preto dôvod na ich vypočutie. Vzájomné vzťahy medzi M. P. a J. B. ako aj príbuzenské vzťahy poškodenej, na ktoré odsúdený v sťažnosti poukazuje, nemožno hodnotiť ako okolnosť, ktorá by mohla viesť k povoleniu obnovy konania, tieto vzťahy sú z pohľadu vykonaných dôkazov irelevantné.

Pokiaľ odsúdený v sťažnosti uvádza, že súdy odmietli vykonať ním navrhované dôkazy – prehratie zvukového záznamu z jeho mobilného telefónu, odvolací súd zdôrazňuje, že odmietnutie tohto dôkazu vyhodnotil vo svojom rozhodnutí Krajský súd v Žiline, sp. zn. 1 To 45/2011 ako dôkaz nadbytočný, a preto tento dôkaz nemohol v konaní o povolenie obnovy konania inak vyhodnotiť ani odvolací súd.

Na základe uvedeného možno zhrnúť, že odsúdený Ing. I. M. nepoukázal na žiaden nový dôkaz alebo skutočnosť, ktoré by súdu neboli známe už v pôvodnom konaní. Tvrdenia odsúdeného uvádzané v sťažnosti nemali reálne opodstatnenie a súd ich považuje za účelové. Odsúdený síce má právo na vytvorenie si vlastného názoru na celé trestné konanie, avšak nie je možné tieto jeho závery prijímať bez toho, aby neboli konfrontované s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. Úvahy odsúdeného o tom, že súdy v jeho trestnej veci boli neobjektívne, sudca JUDr. R. je voči nemu zaujatý, že svedkovia M. P. a J. B. krivo vypovedali, považuje potom odvolací súd za jeho osobnú, ničím nepodloženú konštrukciu.

S ohľadom na uvedené skutočnosti aj nadriadený súd dospel k záveru, že odsúdený Ing. I. M. nepredložil, resp. nepoukázal na žiadnu novú skutočnosť, či nový dôkaz ako prvoradej podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., a preto postupom podľa § 193 ods. 1 Tr. por. jeho sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.“

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ v sťažnosti uviedol, nemožno usudzovať, že uznesenie krajského súdu z 18. júla 2012 má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho arbitrárnosti alebo o zjavnej neodôvodnenosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu primerane vysporiadal s argumentmi sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti a týkajúcimi sa doplnenia dokazovania podľa neho novými dôkazmi, ako aj s jeho argumentáciou týkajúcou sa zaujatosti sudcu okresného súdu.

Námietku sťažovateľa, podľa ktorej k porušeniu ním označeného základného práva uznesením z 18. júla 2012 došlo aj v dôsledku toho, že nemal možnosť byť prítomný pri prerokovávaní svojho návrhu na obnovu konania, považuje ústavný súd za irelevantnú. Podľa zistenia ústavného súdu sa toto tvrdenie sťažovateľa nezakladá na pravde, keďže, ako vyplýva aj z uznesenia z 2. apríla 2012 v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 Nt 56/2011, bol sťažovateľ riadne vypočutý na verejnom zasadnutí konanom 2. apríla 2012. Z uvedeného vyplýva, že v uvedenom konaní okresný súd poskytol sťažovateľovi dostatočnú možnosť na predloženie svojich námietok k veci.

Z uvedeného vyplýva, že medzi uznesením z 18. júla 2012 a možnosťou porušenia označeného základného práva sťažovateľa nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012